Ч. 267. Неділя 12 грудня (29 падолиста) 1909. Рік XIX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудня.

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників па саж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провинциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

До ситуациї. — З ради державної. — Угорска криза. — Новий італїяньский кабінет.

Цілий вчерашний день тревали наради поодиноких клюбів. З ческого табору потверджують згідно, що вчерашні наради знов не довели до цїли. В самій славяньскій Унії проявили ся ріжницї поглядів так поважно, що з одної сторони говорять про можливість розбитя еї. Сторонництво Страньского на случай, коли би Унія допустила до другого і третого читаня буджетової провізориї перед переведенем реконструкциї кабінету, наміряє виступити з Унії. Ческі аґрарцї заявляють, що перед другим читанем буджетової провізориї мусить настати реконструкция кабінету.

На вчерашнім засіданю леґітимацийної комісиї, що відбуло ся під проводом посла Дашиньского, поставив пос. Ліберман таке внесене: „Комісия зволить ухвалити вибране субкомітету з 7 членів, котрої задачею було би зладжене законопроекту про утворене виборчого трибуналу і предложене его до трох місяців леґітимацийній комісиї до передискутованя і порішеня". Пос. Левенштайн запропонував, щоби той субкомітет займав ся загалом заведенем виборчого судівництва а евентуально і застановив ся над квестиею виборчого трибуналу. В голосованю принято внесене п. Лібермана в слїдуючій формі: „Належить вибрати субкомітет з 9 членів, котрий має застановити ся над заведенем виборчого судівництва, евентуально виробити законопроект про утворене виборчого трибуналу. Той проект предложить субкомітет леґітимацийній комісиї до обрад і ухвали". До субкомітету увійшли м. и. пп. Цеглиньский, Ліберман і Бузек.

На вчерашнім засіданю палати послів вела ся дальша дискусия над буджетовою провізориєю. Промовляли пп. Дртіна, Ревель, Шустершиц, Адлер, Гесман і др. Ґломбиньский. З всіх тих промов найвизначнїйші були промови Шустершица і Ґломбиньского. Шустершиц пояснював становище славяньскої Унії супротив теперішного парляментарного положеня і заявив ся іменем Унії против буджетової провізориї. Др. Ґломбиньский дав погляд на загальне положене парляментарне, виказав всї трудности, які стоять на перешкодї правильній працї парляменту і взивав сторонництва до взаїмних уступок, аби можна було полагодити найпильнїйші державні і народні потреби. Промавляв ще пос. Кльофач, котрий виступив против нїмецкої полїтики Австриї і на тім перервано дискусию.

П. Мінїстер рільництва вніс проект закона в справі підпираня годівлї худоби і заложеня головної торговицї для продажи худоби. — Слїдуюче засідане відбуває ся нинї.

Угорска рада мінїстрів приймила на вчерашнім засіданю до відомости справоздане президента кабінету Векерлього о послїдних его авдиенциях у цїсаря. На нинї має бути покликаний на авдиенцию до монарха мінїстер a latere ґр. Алядар Зічи. Цілий вчерашний день удержувала ся уперто поголоска, що Векерльому поручив цїсар зреконструовати кабінет і утворити кабінет тимчасовий, котрого задачию було би полагоджене державних конечностий, а перед усім буджетової провізориї. На случай такої комбінациї і частинної реконструкциї хотїв би Векерле задержати в кабінетї мінїстрів Кошута, Аппонїого і Андрашого. Після імовірних поголосок збере ся угорский сойм на наради вже на другий тиждень

Як вже доносили телеґрами, італїяньский король поручив задачу утвореня нового кабінету бар. Соннїно. Соннїно був вже раз президентом кабінету від д. 8 лютого до 18 мая 1906. Був то один з найкоротших кабінетів. По нім прийшов Джолїтті, а тепер знов має замінити Джолїттого Соннїно. Соннїно має те-

---

14)

Смерть і гроби.

Культурно-природописна розвідка.

Написав К. Ка.

(Дальше).

Дрожачими пальцями сягнула панї Ґертруда, але коли почула під ними студене скло, взяла перепуджена руку назад. Серце в нїй било ся, в очах миготїло, в ушах шуміло. Нї, то не був такий настрій, щоби можна було витати того поважного ґенія зі спущеною в долину смолоскипою. Хотїла ще трохи підождати, перемочи в собі насамперед той якийсь сьмішний страх.

Ще раз, ще й третий сягала по рурочку, пальцї еї вже зачали були шпортати коло затички, але мов би їй руки відоймило і знов їх спустила.

Нараз відозвало ся в нїй чувство, про котре вже від многих лїт нїчого не знала, котре нїби десь було щезло ще від тої пори, коли она була молода. Рушила ся і вхопила рурку, щоби еї кинути на землю і розбити. Але й зараз стямила ся, що вже від самого запаху можна згинути і поклала рурку осторожно назад до пуделочка. Побігла відтак до вікна і відчинила ціле, мов би вже в цілій комнатї за мало було воздуха для неї.

А там на дворі тепленька лїтна нічка сипала із чорної урни блискучі зірочки на землю. Лагідний запах молодої зеленї і цвитучих корчиків підвимав ся в гору; тисячі мовчаливих, красних і повних житя тайн нїби спускало ся з неба на землю, то знов із землї пiдиимало ся до неба. Здалека було чути глухий гамір великого міста, що нїби вторував тїй поважній вічній пісни природи.

Панї Ґертруда виглянула на двір на ту зористу і цьвітисту нічку і їй здавало ся, мов би то она нивї перший раз побачила житє. Заложила руки і притиснула до серця, отворила трохи уста, мов би хотїла щось сказати, щось виповісти.

Як дурне то все було! Як нуждenна, як нерозважна она була, що сама собі хотїла смерть зробити — вже тепер, коли житє наставляло їй ще може свою золоту чарку! Що она такого наплела і видумала та чула ся нещасливою! Що она сама одна на сьвітї? Так, певно. А хибаж то не така доля всіх людий, що они поволи стають самотні? А хибаж она не мае приятелів, свої книжки, свою скрипку? Хибаж то не було більше як достаточне товариство на кожду не заняту годину? Сколки були самолюбиві, не знали більше нїчого як лиш еї використувати? Она стрясла собі волосе на плечі і засьміяла ся стиха. — Ходїть лиш сюди, побачимо, хто сильнїйший, хто більше самолюбивий — я чи ви! А врочім — нїхто не знає, один або другий з них не мав таки серця для неї, о чім она доси лиш нїколи не подумала і на то нїколи не зважала. Она сама стала ся була самолюбивою, позабула вже, як то слухати зазиву других, як ставати другим в пригоді. Їй здавало ся, що она хора, що безнадїйно хора? А хтож то казав, хтож то набив їй в голову? Лїкар анї одним словом не сказав їй того, лиш упоминав еї, щоби виїхала, обіцяв їй, що она зовсім вилїчить ся, коли побуде на лагіднім підсоню. А она нерозумна не хотїла того зробити, жаль їй було тих кілька тисячів корон та й бояла ся того, що буде мусїла трохи обмежити ся, коли верне з дороги, на котру треба буде богато видати!

— — — — — — — — — — —

Так їй тепер захотїло ся жити, що вже на другий день вибрала ся в дорогу. А хибаж она не була ще досить молода, щоби ще могла дїлати і працювати, хоч для дїйстно молодих називала ся она вже старою женщиною?! Що бо то знає молодїж про молодість! Чи могло взагалї бути щось красшого, як сильна, весела борба з житем о житє?!

— — — — — — — — — — —

Панї Ґертруда не відтикала нїколи склянної рурочки. Жила ще богато лїт і аж до послїдної хвилї ховала еї старанно запечатану в малій добре замкненій шафцї. Нїколи не видавало ся їй житє так дорогоцїнним як у всіх тих роках, коли за одним віддихом могла була его позбути ся.

*

Приходимо тепер до найсумнїйшого а заразом і найважнїйшого прояву в людскій натурі, до — убийства. Чи може бути щось

пер 52 літ, до палати послів увійшов в р. 1880 а в р. 1893 утворив власну партию, зложену з 23 послів для поборювания тодішного кабінету Джоліттi'ого. По поваленю того кабінету Кріспі, котрий обняв керму правлїня, віддав Соннінови теку міністра скарбу, котру він однак держав дуже коротко.

Від р. 1901 Сонніно був в палаті провідником правого крила, котре назвало ся центрум і він опозицию насамперед против кабінету Цанарделього, відтак Джоліттіого. Сонніно єсть противником социялїзму, але також і противником загорільців - націоналїстичних. Що до полїтики заграничної заявляв ся все за потрійним союзом.

Склад нового кабінету має бути такий: Сонніно президия і справи внутрішні, Мартіні справи внїшні, Беттольо маринарка, Спінярді війна, Рубіні публичні роботи, Данео почти, де Рава фінанси, Люцаті рільництво, Фінокіяро судівництво і Фані просьвіта.

Новинки.

Львів, дня 11 грудня 1909.

— **Іменованя.** П. Міністер скарбу іменував касиєра головної краєвої каси у Львові Станислава Тржценецкого контрольором а ад'юнкта каси Мих. Даниловича касиєром.

— **Наукові виклади в Перемишли.** Тов. наукових викладів ім. Петра Могили уладжує в Перемишли слїдуючі популярні виклади: дня 11 грудня проф. Іван Боберский: Про зимові спорти, дня 12 грудня др. Мариян Долиньский: Вплив фізичної працї на устрій чоловіка, дня 19 грудня проф. Ілия Кокорудз: Стариннї Атини, (з сьвітляними образами), в днях 1 і 2 січня проф. Лев Редкевич: Барвні фотоґрафії, Винахід братів Lumière (з демонстрациями), дня 16 січня артист маляр Іван Труш: Напрями в штуцї, дня 23 січня проф. Константина Малицка: Мати і дитина в історії народів, дня 30 січня о. Теодор Пасічиньский: Церковний спів в сьвітлї історії і найновійшої критики, дня 6 лютого др. Іларіон Сьвєнціцкий: Поет і суспільність. Виклади відбувати муть ся в салї „Народного Дому". Початок о год. 4·30 пополудни. Вступ: крісло 20 с., партер 10 с.

— **Дирекция** церковної торговлї „Достава" у Львові розписує отсим конкурс на посаду технїчного управителя складів товариства. Обовязком сего управителя буде вести товаровий маґазин, удержувати зносини з артистами, промисловцями і купецкими фірмами і заосмотрювати склади в потрібні товари. Від кандидата жадає ся розуміня тих галузий штуки, які входять в обсяг церковної торговлї (бронзівництва, різьбарства, малярства, материй і др.) Єслиж би кандидат якоюсь галузию досї спецiяльно не займав ся, має виказатись, що посїдає условини, що зміг би нею скоро познакомитись. Кандидати зволять проте залучити до своїх подань сьвідоцтва зі шкіл звичайних і фахових, як і з дальшого свого занятя і переслати їх до 22 грудня с. р. до дирекциї „Достави" на руки о. Александра Стефановича у Львові (ул. Чарнецкого ч. 26).

— **Пригода на зелїзници.** Зі Стрия доносять до львівских ґазет: Вчера вечером машина пересуваюча вози стовкнула ся з машиною над'їзджаючого поїзду львівского а стовк був так сильний, що машина від пересуваня вбила ся формально в машину львівского поїзду і аж дві машини мусїли єї витягати. Шлях на значнім просторі ушкоджений, а кілька подорожних і кілька осіб зі служби зелїзничої потерпіли легкі покалїченя. Найбільше потерпів підурядник Войтович, що вів поїзд львівский. Причина сеї пригоди поки що незвістна.

В справі сій одержало бюро кореспонденцийне слїдуючий комунікат урядовий:

При в'їздї вчерашного поїзду ч. 1715 виходячого зі Львова о 6 год. 55 м. вечером настав на стациї в Стрию о 9 год. 3 мін. вечером стовк з машинок, що їхала сама до огрівальнї. При тій пригодї ушкодило льокомотиву поїзду, підчас коли вози особові анї не вскочили із шин анї не ушкодили ся. З подорожних 9 осіб зазнало лиш легкої контузиї а зі служби лиш ведучому поїзд вдерло наскірень з верха на правій руцї. З причини тої пригоди настало незначне опізнене поїздів до Станиславова, Хирова і Львова. Причиною тої пригоди була неосторожність зворотничого, котрий саме перед приїздом львівского поїзду пустив машину, що мала їхати до огрівальнї, на шини, по котрих мав в'їзджати поїзд особовий. — З причини повисшої пригоди приїхав був в ночи до Стрия радник Двору п. Ріліцкий а по переведеню доходжень від'їхав рано до Львова.

— **Дрібні вісти.** Wiener Ztg. оголосила розпорядженє Міністерства справедливости в справі приділеня громади і обшару двірского Белеїв, належачих доси до болехівского повіта судового, до судового повіта долиньского. — На лїсту адвокатів вписали ся: др. Кость Бірецкий з осїдком в Щирци і др. Теодор Ванько в Золочеві. Др. Кирило Трильовский переносить ся з Коломиї до Яблонова. — В Будапешті арештувала полїция 3 підозріних людий, котрі признали ся, що послїдними часами доконали рабунків кас в Будапешті. Два з них походять зі Львова. — Вчера в полудне на горбах цитаделї у Львові застрілив ся якийсь вояк 30 пп. — Анна Ґураль, 20-лїтна донька муляра забравши в дому готівкою 120 К і книжочку каси ощадности на 100 К з котрих виймила 90 К втекла з дому. До того — як візнав єї батько на полїциї — мав єї намовити якийсь Володислав Ляховецкий, помічник пекарский. — На ул. Личаківскій арештовано онодї якогось Миколу Серніка в Пасік личаківских, котрий продавав легковірним мосяжні обручки за золоті, кажучи, що продає їх для того так дешево, бо їх знайшов.

— **Убийство в Вацовичах.** В селї Вацовичах, пять кільометрів від Дрогобича знайдено дня 7 с. м. рано в Чорнім Потоцї тїло тамошного селянина, Йосифа Ґреха, літ 76. Обдукция виказала, що Ґреха хтось задушив руками а відтак вкинув до потока, щоби тим способом затерти слїди. В наслїдок того вислало дрогобицке старосто до Вацович полїцийного аґента Лизика, котрий забрав ся енерґічно до слїдства і викрив виновника в особі приймы Ґрехів.

Йосиф Ґрех будучи бездїтним, прийняв за сина паробка з Вацович Миколу Буня і віддав єму половину свого майна а другу половину задержав для себе і господарив на ній. Приймак невдоволений тим, розпочав суперечку зі своїм прибраним батьком а навіть відгрожував ся, що єго уб'є. Так було через три роки, аж остаточно Ґрех зачав таки на добре побоювати ся о своє житє. Дня 6 с. м. вернув Микола Буньо пяний з Дрогобича около 12 год. і зачав так відгрожувати ся Ґрехови, що той в обаві о своє житє утїк з власної хати. Тодї Буньо замкнув в хатї свою жінку і жінку Ґреха, щоби єму не перешкаджали, здогонив Ґреха, задушив єго а трупа вкинув до потока. Зьвірского убийника відставлено скованого до слїдчої вязниці в Дрогобичи.

— **Велика крадїж почтова.** На головнім двірци зелїзничім доконано онодї вечером великої крадежі. Пропали в невиясненний доси спосіб 14.000 К в мішку почтовім підчас відбираня почтових посилок, які наспіли із Самбора. Справа представляє ся як слїдує: З воза почтового, який наспів із Самбора і Стружа, видавав пересилки почтові провізоричний возьний почтовий Ян Лапка а переймав від него другий провізоричний возьний Леопольд Шраєр. Манїпуляция при тім відбувала ся в слїдуючий спосіб:

Шраєр держав в руцї спис наспівших посилок і відчитував їх а Лапка з кождим відчитанєм вкидав наспілі пакунки до мішка, котрий держав Шраєр в руцї. На самім переді

страшнійшого, як то, що чоловік чоловікови житє відбирає? Як то так може бути? Звідки в чоловіцї така лютість і чи се якесь правило природи, чи може якась в нїй хиба?

На жаль годі нам тут розбирати всесторонно сї питаня і мусимо обмежити ся лиш на короткий начерк. Покликуючись на біблію, після котрої вже перший брат брата убив, мусимо передовсїм зазначити, що убийство вже з першими людьми появило ся на сьвіті та й доси ще не перевело ся в людскім родї. Не убий! — каже сема заповідь Божа, котру ще Мойсей приніс з гори Синай, а мимо того люди як убивали так і убивають, без права і з правом, по закону, на ганьбу і славу! Як робили погани, так роблять і християни та ще иноді й чванять ся тим. Убийство иноді не лиш похваляємо, але ще й величаємо за него людий, називаємо їх героями та лицарями, надаємо їм певного рода відзнаки, щоби они могли ними величати ся. З другої сторони знов за убийство відплачуємо убийством і так удобряємо єго, надаючи єму силу закона і знамя справедливости. Де тут границя, де ріжниця межи злим а добрим, скоро один і той сам вчинок можна удобряти, похваляти і величати, гидити ся ним, заказувати і карати а караючи допускати ся того самого вчинку? Виходить з того, що люди оцїнюючи і осуджуючи вчинок убийства, не зважають на сам вчинок лиш намір і цїль, в якій єго виконано, та на наслїдки, які він викликує. А се що знов значить?

Придивім ся самому вчинкови. Що то єсть убийство, що значить убивати? Робити з добре обдуманим наперед наміром так, щоби хтось пожив смерти, значить убивати. Як видимо, до убийства потрібний єсть і намір. Де нема наміру, там нема й убийства, там може бути лиш хиба якась случайна пригода, внаслїдок котрої хтось позбавляє другого житя, хоч би тота пригода підходила навіть дуже близко до убийства. Коли хтось без наміру позбавляє другого житя, кажемо, що то лиш забійство, в бійцї побите або поранене та покалїчене на смерть. Дальшою характеристикою убийства єсть також цїль єго. Коли хтось з добре обдуманим наміром позбавляє другого житя на то, щоби опісля загорнути єго майно а в тій цїли добирає ся до него підступним нападом, то кажемо, що то розбійниче убийство. Коли же хтось має злість до когось і для того позбавляє єго житя, то кажемо, що се убийство з мести і т. д.

Не будемо тут запускати ся в дальшу характеристику всїлякого рода убийств а звернемо ся просто до єго причини. Що стає ся безпосередною причиною убийства? Кажемо: намір, бо без наміру нема убийства. Щож єсть той намір? В чоловіцї настає якась гадка відобрати другому житє. Тота гадка, скоро раз зродить ся, може щораз сильнїйше чоловіка опановувати, може остаточно так виповнити цїлу суть єго душі, що під єї впливом воля єго набирає в однім напрямі, якраз в напрямі тої первістної гадки так великої сили, що стаючись наміром заставляє єго до дїланя, котре має на цїли виконанє тої первістної гадки.

Але як і длячого може в чоловіцї зродити ся тота первістна гадка відбирати другому житє, як може она набрати так великої сили, що опановує волю чоловіка і родить в нїм наміри убийства? Дві на то складають ся причини, одна з них таки в самім чоловіцї, друга поза ним в єго окруженю. Щоби то зрозуміти, треба придивити ся людем в первістнім їх станї, в станї що так скажемо дикости. Ще й нинї, мимо того що рід людский розвиває ся вже богато тисячів лїт — знаємо напевно, що вже що найменше шість тисячів лїт тому назад були високо культурні народи — суть так дикі люди, що они дуже мало ріжнять ся від зьвірят а своєю лютістю може навіть і диких зьвірів перевисшають. В глубинї Африки і на деяких австральских островах суть прецї люди, котрі не то одні других убивають, але ще їх і їдять. Того прецї навіть в зьвіриннім сьвітї не стрічає ся, щоби хижі зьвірі з того самого рода одні других пожирали.

Щож можна би з того вносити? Кажемо, що чоловік єсть найсовершеннїйшим сотворінєм на сьвітї. Так оно й єсть; але заразом і бачимо, що в людях ще й до нинї остала ся як найбільша зьвірскість. Якже мусїла она бути ще тодї, коли чоловік жив нарівнї зі зьвірятами і з ними мусїв борбу вести. Аж поволи і постепенно позбував ся рід людский своєї первістної зьвірскости а як видимо, не позбув ся єї ще й до нинї.

(Дальше буде).

була виписана посилка грошевих листів і якихсь дорогоцінностий, що містила ся в окремім на ту ціль призначенім мішку. До кого були тоті листи адресовані і які то були дорогоцінности, — поки що не знати; досить лиш, що они були записані у виказї на 14.000 К.

Шраер каже, що чув, як той мішок з дорогоцінностями і грошевими листами впав до его мішка, отже він скрутив мішок в горі і поклав его на візок, наклав на той сам візок ще й инших посилок, призначених на головну почту „Львів I.“ а відобравши всі, покотив візок на вінду а Лапка лишив ся у ваґоні. З візком разом в'їхав Шраер віндою до тунелю і покотив візок почтовий аж до воза почтового, що стояв на улици. Під ту пору не було нікого анї в тунели анї на улици анї коло воза.

Шраер отворив насамперед віз з переду, де єсть сховок на більше вартістні посилки, і зачав там зносити з візка один пакунок за другим. Поклавши при одній стїні дві білі пачки, вложив на них мішок з грішми, а відтак складав дальші пакунки. Коли вже все зложив, замкнув дверцї, заложив зелїзною штабою, котра творить заразом і скобель, та замкнув на колодку. Попробовав ще колодку, чи добре замкнена, а відтак взяв ся складати дальші пакунки до иншого сховку на возї.

Упоравшись так, вернув Шраер з візком назад на перон до поїзду, що мав надійти з Черновець. Коли поїзд надійшов, відобрав від него так само всілякі пакунки і вернув з ними до почтового воза. I тоті посилки, між котрими був також мішок з грошевими листами, мав він вложити у возї в переду. Отже відомкнув колодку, отворив дверцї і добачив відразу, що на білих пакунках нема вже мішка з грошевими листами. Сам собі не вірив, перешукав ще раз, а не знайшовши, наробив крику і завізвав помочи. Збігла ся зараз служба почтова, перешукано все, спроваджено Лапку з перона, повідомлено начальника почти на двірци п. Кмітовича і остаточно завізв но помочи поліциї. Але й поліция не помогла нїчого, а що остаточно цїла та справа сталась загадочною, бо крім Лапки і Шраера нїкого не було при пакунках і возах почтових, то арештовано їх обох, а тимчасом власти почтові і поліцийні ведуть дальше слїдство.

— З судової салї. Підчас вчерашної розправи против Плетюка переслухувано ще раз війта із Спасова, Пасїку, котрого оногди арештовано за фальшиві зізнаня. При слїдстві зізнавав він дуже в некористь Плетюка, а підчас розправи змінив свої зізнаня і внаслїдок того арештовано его. Отже вчера, переспавшись у вязници, зголосив ся Пасїка до судиї слїдчого і сказав, що має щось важного сказати. Отже суперечність свою в зізнанях пояснив він тим, що перепудив ся і був дуже змішаний та не знав, що говорить, а остаточно зізнав, що все то, що сказав перед судиею слїдчим в Сокали против Плетюка, було правдою. Єго поставлено Плетюкови до очий, а той всему заперечив. При кінци розправи заступник прокуратора др. Рожанковский поставив внесене в цїли доповненя слїдства і відроченя розправи, але тому спротивив ся оборонець др. Венцлав, а трибунал того внесеня не узглядив і предложив судиям присяжним питане в напрямі убийства, а на жадане прокуритора додав питане в напрямі забийства. Судиї присяжні 10 голосами заперечили оба питаня, а трибунал видав вирок увільняючий. Позаяк прокуратор зголосив жалобу неважности, задержано Плетюка і дальше в слїдчій вязници.

Телеґрами.

Відень 11 грудня. На вчерашнім засїданю палати послів внесли інтерпеляциї: пос. Сьреднявский в справі поступованя заведеня обезпечень робітників від нещасливих случаїв на Галичину і Буковину у Львові. — Пос. Старух в справі упослїдженя Русинів в 30 п. п.; пос. Бачиньский в справі не признаваня рускої мови урядами почтовими в Галичинї; пос. Будзиновский в справі поступованя властий повітових в Бучачи і в справі утруднень роблених руским селянам при еміґрациї через Намістництво; — пос. Беньовский в справі упослїдженя польскої мови в руху зелїзничім.

Будапешт 11 грудня. Дневник урядовий оголошує увільнене ґр. Александра Нако на власну просьбу зі становища ґубернатора в Рецї.

Софія 11 грудня. Король Фердинанд виїхав за границю.

Петербург 11 грудня. Болгарский делеґат Димитров заявив, що прибув до Петербурга лиш в цїли підписаня фінансової російско-болгарскої угоди. Болгария буде платити через 75 лїт річно 1,025.000 франків.

Константинополь 11 грудня. Цїла праса займає ся справою плавби в Мезопотамії і підносить значінє нинїшної ухвали палати послів для правительства і турецкого народу. Загальну звертає увагу, що молодотурецкий орґан „Танїн“ від двох днів представляє справу яко інтриґу Нїмеччини. Часопись та зазначує, що упадок правительства був би заразом упадком Молодотурків і потягнув би за собою велику кризу народну.

Вашінґтон 11 грудня. На острові Ґвам (Маріяньскі острови) було сильне землетрясене і наробило великої шкоди.

Цїна збіжа у Львові.

дня 10 грудня:

Цїна в коронах за 50 кільо у Львові.

Пшениця	12·70	до	12 80
Жито	9·40	до	9 60
Овес	7·10	до	7·30
Ячмінь пашний	7 10	до	7·50
Ячмінь броварний	7·60	до	8·50
Ріпак	—·—	до	—·—
Льнянка	—·—	до	—·—
Горох до варени	10 —	до	13·—
Вика	7 —	до	7·50
Бобик	7·—	до	7·20
Гречка	—·—	до	—·—
Кукурудза нова	—·—	до	—·—
Хміль за 56 кільо	—·—	до	—·—
Конюшина червона	65 —	до	80·—
Конюшина біла	70·—	до	85·—
Конюшина шведска	70·—	до	85·—
Тимотка	25·—	до	27·—

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1909 р. після часу середно-европейского.

Замітка. Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від 6·00 вечером до 5·59 рано суть означені підчеркненем чисел мінутових.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: 2^{30}, 5^{50}, 7·25, 8^{55}, 9·50, 1·10*), 1·35, 5·45, 8^{40}, 9^{50}.
*) З Тарнова.

З Підволочиск: 7·20, 12·00, 2^{15}, 5·40, 10^{30}.

З Черновець: 12^{20}, 5^{45}*), 8·05, 10·20*, 2^{05}, 5·51, 6^{40}, 9^{30}.
*) Із Станиславова. *) З Коломиї.

Зі Стрия: 7·29, 11·45, 4·25, 11^{00}.

З Самбора: 8, 9·57, 2, 9^{00}.

З Сокаля: 7·10, 12·40, 4·50.

З Яворова: 8·05, 5.

На „Підзамче“:

З Підволочиск: 7·01, 11·40, 2, 5·15, 10^{12}.

З Підгаєць: 10·54, 7·26 *), 9·44, 6·29 *), 11^{55} *)
*) З Винник.

На дворець „Львів-Личаків“:

З Підгаєць: 10·38, 7·10*), 9·28, 6·13*), 11·39 *)
*) З Винник.

Поїзди льокальні.

З Брюхович:
що дня: від 1/5 до 30/9 8·15, 8^{20}.
„ 1/6 до 30/9 3·27, 9^{35}.
„ 1/7 до 30/9 5·30.
в неділї і р. к. сьвята: від 1/5 до 31/5 3·27, 9^{35}.

З Янова:
що дня: від 1/5 до 30/9 1·15, 9^{25},
в неділї і р. к. сьвята: від 2/5 до 12/9 10·10.

Зі Щирця: в неділї і р. к. сьвята від 30/5 до 12/9 10^{15}.

З Любіня: в неділї і р. к. сьвята від 16/5 до 12/9 11^{45}.

З Винник що дня 3·44

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: 12^{45}, 3^{50}, 8^{25}, 8·40, 2^{45}, 3·30*), 6^{12}, 7, 7·35, 11·15.
*) до Ряшева.

До Підволочиск: 6·20, 10·40, 2·16, 8^{00}, 11^{10}.

До Черновець: 2^{50}, 6·10, 9·10, 9·35, 2·23, 2·50*), 6^{00}*), 10·38.
*) до Станиславова, *) до Коломиї.

До Стрия: 7·30, 1·45, 6^{55}, 11·25.

До Самбора: 6, 9·05, 3·40, 10^{45}.

До Сокаля: 6·14, 11·05, 7^{10}, 11^{35} *)
*) до Рави руск. (лиш в неділї).

До Яворова: 8·20, 6^{30}.

З „Підзамча“.

До Підволочиск: 6·35, 11, 2·31, 8^{29}, 11^{32}.

До Підгаєць: 5·35*), 6·12, 1·30*), 6·30, 10·35*).
*) до Винник.

З „Львів-Личаків“.

До Підгаєць: 5·53*), 6·32, 1.49*) 6·50, 10^{54}*).
*) лиш до Винник.

Поїзди льокальні.

До Брюхович:
що дня: від 1/5 до 30/9 7·21, 3·45.
„ 1/6 до 30/9 2·30, 8^{34}.
„ 1/7 до 31/8 5·50.
в неділї і р. к. сьвята від 1/5 до 31/5 2·30, 8^{34}.
від 1/6 до 30/9 12·41.
від 1/7 до 31/8 9·—

До Янова: що дня від 1/5 до 30/9 10·10, 3·35
в неділї і р. к. сьвята від 2/5 до 12/9 1·35

До Щирцю: в неділї і р. к. сьвята від 3/07 до 12/9 10·35.

До Любіня: в неділї і р. к. сьвята від 16/5 12/9 2·15.

До Винник що дня 5^{30}.

За редакцию відповідає: Адам Кроховецкий.

З друкарні В. Ловиньского, під зарядом І. Недопада. — (Телефона ч. 527).